

Казвам се Теодор Николов, за приятелите – просто Тео. На 28 години съм. Преди 3-4 години напуснах градския живот и процъфтяващия си бизнес, за да заживея в планинско уединение, в търсене на отдавна забравени отговори. И си спомних: Кой съм, защо съм тук и какво ни предстои колективно да изживеем с душите, с които заедно сме дошли на Земята в тези тъй интересни и важни за бъдещето на човечеството времена.

Не обичам да говоря за себе си, затова моля читателите да ме извинят, че няма да бъда многословен. Ако трябва да се определя с една дума, тя би била **ученик**.

И ще обясня защо.

От свещеното познание, което ни е завещано през вековете, знаем, че Земята е една школа – школа за кандидат-ангели, в която всички заедно сме призвани да се учим, да си помагаме, да се допълваме и да допринасяме за разнообразието и хармонията във Всемира. И в тази школа, в която се развиваме живот след живот, всеки рано или късно достига до един красив момент, познат в езотеричното християнство като „разцъфтяване на човешката душа“. Тогава душата се пробужда и започва съзнателно да живее и да работи над задачите, които са ѝ били възложени от нашите напреднали небесни предводители от ангелските йерархии, познати още като Всемирното Бяло Братство. В един мистичен миг душата среща своя Учител (Христос) и истинското пътуване едва тогава започва...

И тъй като Същият този наш Предводител ни учи, че представянето и разпознаването е по плодовете на делата, а не по това, което сами казваме за себе си, ако някой усети импулс, добре дошъл е да опита моите първи „плодове“ на istina.bg или на фейсбук: www.facebook.com/dete.na.svetlinata

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Моментът, за който споменах по-горе. От тогава целият ми живот придоби смисъл и всеки Божи ден се будя окрилен и вдъхновен, съзнавайки какъв дар е животът и колко благ е нашият Баща като ни е дал всички тези прекрасни условия и

бди постоянно над нас, радвайки се за всяка наша малка стъпчица напред.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Много са, но като погледна назад това са моментите от живота ми, за които съм най-благодарен, и които най-много са изградили характера ми – направили са ме по-мек и по-търпелив, когато виждам несъвършенствата около мен, но и по-твърд и безкомпромисен, когато някой погазва свещени неща и си позволява да лъже и да вкарва доверчивите хора в криви пътища.

Мисля, че най-трудното нещо беше първата ми зима в планината. В такива моменти човек трябва да се справи със всеки свой страх и да остави живота си в Божиите ръце. Не само на теория да има вяра и упование, че „и ко съм няма да падне от главата му, ако не е такава Божията Воля“, а да започне да живее с тази мисъл. Защото дори най-малката сянка на съмнение би могла да срине човек психически и да го накара да се чувства сам в света. А това е просто една илюзия. Та ние постоянно сме заобиколени от добронамерени Същества, невидими за физическите сетива (но много ясно видими за духовните) – по-напредналите наши братя от Бялото Братство.

В какво вярваш?

Във всичко, което съм проверил със сърцето, ума, душата и духа си.

Вярваш ли в хората?

Да, вярвам, че всяка душа е изначално добра, любяща и мъдра. А на тези, които все още не са узрели, за да проявят тези свои качества, просто не им се доверявам за важни неща. Иначе доверието се превръща в безплодна наивност.

А в себе си?

Разбира се. Да се подценяваш е толкова лошо, колкото и да се надценяваш. Зная на какво съм способен, зная и над кои свои качества имам да работя. Но ако Бог е с мен – да се съмнявам в себе си би означавало да се съмнявам и в Него.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за свят, в който Любовта царува, а хората живеят като братя и сестри, готови да си подадат ръка и да са способни да кажат като ап. Павел: „Вече не живея аз, а Христос живее в мен.“

Мечтая за свят, където всеки е намерил своето призвание и е щастлив, че може да го подари на своите ближни; където няма нито един страдащ, гладуващ, гол и бос човек.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Да, определено. За много неща.

Живеем в изключително забързани времена. Безлюбието, отчаянието, тъгата, разврата, алчността, заблудите, лъжеученията, материализмът, коравосърдечие... така са завладели човешките души, и в същото време има толкова много хора, които са готови да се пробудят за един по-осъзнат, смислен и добър живот, че често се сещам за думите Христови: „Жетвата е изобилна, а работниците – малко. Затова молете Господаря на жетвата да изпрати още работници.“

По тази причина твърде рядко успявам да отделя нужното време и внимание на всички близки и скъпи душички, с които вървим в един път и понякога имат нужда просто от една блага дума, за да си върнат надеждата в доброто. И все пак, по ред причини, които подробно съм описал в книгата „Откровения на Истината“ (<http://istina.bg/kniga/>), разполагаме с ограничено време за важните задачи, които нашите Небесни предводители са ни възложили, още преди да се въплътим на Земята, и понякога трябва не само да правим добро, ами и от 10

възможности да направим добро, да изберем тази, която ще бъде най-полезна и плодотворна за нашите ближни.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да. Докато има дори и един човек на света, на когото не можем да простим или когото мразим, духовният напредък е много труден.

Бог иска от нас да живеем в Любов и ще ни среща с нашите неприятели до момента, в който се примирим и побратимим.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

Сега. Почти изцяло мислите ми са насочени към сегашния момент, дори планове за повече от 3 месеца напред не смея да правя, защото Друг е, Който се грижи за тях. От нас се иска само да свършим малкото, което душата ни нашепва в дадения момент, че трябва да свършим. А докато не изкачим едно стъпало, няма никаква полза да гледаме към следващите.

Харесваш ли нашето време?

Не го харесвам. Обожавам го! Такава благословия е да живеем в тези вълнуващи времена, да се сблъскаме с много трудности, и да имаме възможност да приложим това, на което от хилядолетия са ни учили Учителите на Човечеството. Докато в миналото (а също и в Школата на Небето, в периода между смърт и ново раждане) сме учили как се проявяват доброто и злото, сега буквално всичко се случва около нас с изключителна интензивност. Достатъчно е да се огледаме внимателно около себе си, за да видим ясно силите, които се проявяват чрез нас и земното човечество като цяло.

Достигнали сме до върха на егоизма и безверието. Но нали знаеш какво означава дъното за удавника? Възможност да се оттласне нагоре към белия свят. Към Светлината.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Не. Ако Раят не е в душата ни, не можем да го намерим никъде на Земята. А ако вече е там – не бихме си и помислили да го търсим някъде с физическите си очи.

Раят е там, където има Любов.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Когато видя човек да прави добро на някой в нужда, без да са го молили. Няма нищо по-красиво от това. В тези редки мигове в нас се проявява Сам Бог.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Знанието, че не съм сам и усещането, че редом с мен работят милиони видими и невидими Същества.

И още нещо ми дава сила в трудните моменти – споменът за онова, което изживя заради нас най-Светлият сред Светлите преди 2000 години. Щом Той намери сили да мине през най-жестоки мъчения и позор, и накрая да каже: „Отче, прости им, те не знаят какво вършат...“, всичко, през което ние минаваме в ежедневието са просто бели кахъри.

И докато не се научим да благодарим и да ценим най-скъпия дар – Живота, ние никога няма да получим нещо повече от това, което имаме сега.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

До 18-годишна възраст – безспорно майка ми. Тя ми е дала повече от всички останали хора в живота ми, взети заедно.

След като станах самостоятелен започнах да търся човек, за когото да си кажа: „*Като порасна искам да бъда като него!*“ След поредица от разочарования разбрах, че такъв човек

едва ли съществува и започнах да го търся в книгите. В свещените текстове, в житията на светиите.

И тогава намерих Учителя. Или той намери мен, не зная. Знам само едно – без него аз още щях да се лутам в мрака, като сляп сред слепи.

От този момент Животът ми започна.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Да променя – не бих казал, но има много качества и добродетели, които искам да развия до едно по-високо ниво, за да бъда по-качествен инструмент в Божиите ръце.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Ако имам страх от нещо (а аз определено имам!), то е от това, че може да издън्या тези, които разчитат на мен и са ми гласували своето доверие.

В Братството си имаме девиз – досущ като при мускетарите – „Един за всички, всички за един.“ И когато един се хвърля в огъня, за да помогне на някой брат в нужда, всички са зад него. Затова и Христос казва за противниците на това Братство: „Мъчно е да риташ срещу остен.“

Защото дори един от нас да падне, други ще дойдат на негово място и ще довършат започнатото.

Няма нищо страшно, още повече, когато дори в Светото Писание е казано, че всичко, което се случи на Праведния, Бог ще превърне в добро.

А какво те кара да се чувстваш жив?

Да се чувствам полезен и да се самоусъвършенствам, за да мога да бъда още по-полезен там, където Духът ме изпраща.

Какво е за теб самотата?

Необходимост, поне в част от времето. Само в самота човек може да чуе ясно шепота на своята душа.

Но друга необходимост е и времето, прекарано сред хора. Иначе се превръщаме в едно от онези езера, пълни със застояла вода, която блатяса и в нея се завъждат всякакви червеи, жаби и гущери.

Какво е щастието за теб?

Бих цитирал мъдрият Давид – „Ето, колко е добро и колко угодно да живеят братя в единомислие.“ Толкова е просто, и толкова сложно...

Опиши ми един свършен ден...

Посрещане на изгрева, молитви, песни, Паневритмия, задружна работа със съмишленици (независимо каква е), братски обяд, беседване по духовни теми... На човек му трябва толкова малко...

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Да не правят никому това, което не биха желали да правят на тях.

И никога, никога, ама никога да не вярват в нещо, само защото някой авторитет им го е казал или защото много други хора вярват, че то е истина. На Земята мъдрите хора са малцинство и твърде често най-общоприетите идеи са най-големите безумия.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той?

Бих казал почти идеално подреден... до момента, в който погледна в малко по-голяма перспектива и тогава забелязвам, че всъщност от всички страни този нареден пъзел граничи с безкрайни все още неподредени пространства. Това е и най-красивото в живота – че пътят пред нас е безкраен, както и самата Вечност!

И само от нас зависи дали ще стоим на едно място, повтаряйки едно и също ден след ден, живот след живот, или ще поемем инициативата и отговорността за собствения си живот, да уловим мига и да проявим всички онези прекрасни дарби и таланти, които Бог е вдъхнал в нас.

Никой не ни е обещавал, че ще бъде лесно, нито че всичко ще става от първия път, нито че няма да има падания и ставания. Дори напротив, на най-талантливите ученици се дават и най-сложните задачи, а и Бог никога не би ни възложил повече товар, отколкото можем да носим.

Ако ни е дал много, значи вярва, че ще се справим.

Картите са раздадени. От нас зависи как ще ги изиграем и какви условия ще подготвим за тези след нас. Аз вярвам с цялата си душа в светлото бъдеще за човечеството на Земята.

И ще работя за него, докато дишам.

<https://istina.bg/>

<https://www.youtube.com/@IstinaBG>

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на Кристина Митева:

<http://www.oneofusshares.com/2018/08/blog-post.html>